

CHUYỆN CÁI TÊN

TIỂU TỪ

Chuyện 1

Hồi thời đó (thời 1975, bây giờ chắc khác !) muốn đi đâu ra khỏi vùng mình cư ngụ, người dân phải xin giấy giới thiệu của chánh quyền nơi cư ngụ, lận lưng đi đường mới an toàn bởi vì từ điểm A (nơi mình ở) đến điểm B (nơi mình muốn đến) mình có thể bị xét hỏi bởi chánh quyền nơi mình đi qua ! Chưa hết ! Đến nơi (điểm B) mình phải trình giấy giới thiệu để chánh quyền đóng dấu chứng nhận "có đến", sau đó khi trở về nơi cư ngụ mình phải trả giấy giới thiệu lại cho chánh quyền điểm A để chứng minh rằng mình đã trở về! So với thời "Ngụy" – cái thời mà muốn đi đâu cứ... xách dít đi rồi có trở về hay không trở về chẳng có... con ma nào thắc mắc ! – thì nói "Miền Nam được giải phóng" thiệt tình quá ư là vô lý và hài hước !

Một chị bạn tên Trần Ngọc Nữ xin giấy giới thiệu để đi từ Gia Định về Tây Ninh thăm gia đình. Đến hẹn, chị lại văn phòng Ủy Ban Nhân Dân quận lấy giấy giới thiệu. Thấy trên giấy đề "Trần Thị Nữ", chị không chịu nên phản đối:

"Tôi tên Trần Ngọc Nữ, anh phải đề Trần Ngọc Nữ cho hợp với các giấy tờ khác, chớ anh sửa Trần Thị Nữ đâu có được!"

Anh chàng cán bộ đội nón cối nghiêng nghiêng (Lạ lắm: làm việc trong văn phòng mà vẫn đội nón và nón cối của họ không bao giờ vừa với cái đầu nên lúc nào cũng thấy... xiềng xiềng xéo xéo!) ngồi sau bàn viết đầy hồ sơ giấy tờ - người đã trao văn bản cho chị Nữ - hất hàm hỏi: "Chị là đàn ông hay đàn bà, hả?" Thấy chị Nữ làm thinh, anh ta nói tiếp: "Chị là đàn bà phải lót chữ THỊ chứ!" Chị Nữ bực mình nói lớn:

"Tôi không biết! Tôi tên Ngọc Nữ anh phải để Ngọc Nữ chứ anh sửa ngang xương vậy đâu có được!"

Nghe to tiếng, một người từ phòng bên trong bước ra hỏi:

"Gì thế?"

Thấy cha này có vẻ... xếp nên chị Nữ phân trần. Nghe xong, anh ta nói: "Chị này có lý! Đồng chí làm như thế là sai! Làm lại văn bản khác với đúng tên trong giấy tờ của chị này rồi mang vào tôi ký tên!"

Một lúc sau, "đồng chí đội nón cối" trao giấy giới thiệu cho chị Nữ mà nói một cách hằn học:

"Nè! Tôi sửa theo ý của chị rồi đó! Đi ra đường, người ta tưởng chị là đàn ông, thầy kệ chị à!"

Chuyện này do chị Nữ kể lại rồi chấm câu: "Khùng quá!"

Chuyện 2:

Hồi trước 1975, đi lính gọi là đi "quân dịch". Sau 1975, cũng là đi lính nhưng được gọi bằng một mỹ từ "đi làm nghĩa vụ quân sự". Gì chứ hai từ "nghĩa vụ" nó... gài con người ta vào công việc gì đó với một sự hãnh diện cao cả chứ không phải bó buộc hạ cấp như "dịch" trong quân dịch. Ở đây, phải công nhận mấy thằng cha cách mạng... xào nấu từ ngữ rất "đỉnh cao trí tuệ"!

Sau 1975, một hôm có ba tên bộ đội nhận chuông nhà tôi. Con gái tôi chạy ra. Họ nói:

"Chúng tôi là phường đội đến gọi anh Võ Hoài Thanh đi họp để chuẩn bị làm nghĩa vụ quân sự".

Con gái tôi nói:

"Tôi là Võ Hoài Thanh đây!"

Họ ngạc nhiên:

"Thế... chị không phải là đàn ông à? Lạ nhỉ!"

Chuyện này tôi nhớ tới bây giờ có lẽ tại vì nó tếu không chịu được!

Chuyện 3:

Chị Odile là người Việt nhưng nhờ có dân Tây nên vào cuối 1975 chị lo giấy tờ để "hồi hương" nghĩa là trở về cái xứ Pháp của chỉ. Khi chỉ góp hồ sơ ở Nguyễn Du, người cán bộ nói:

"Ngày mai chị đến đây, tôi sẽ gọi tên từng người để trả lại hồ sơ đã cứu xét".

Hôm sau, chị Odile trở lại ngồi đợi gọi tên mình. Đợi cả ngày không nghe gọi. Rồi hôm sau nữa, chị lại đến ngồi đợi. Chị thấy những người góp hồ sơ sau chị được gọi lại lãnh nên chị "làm gan" chen vào gặp cán bộ để khiếu nại. Cán bộ hỏi:

"Chị tên gì?"

Trả lời:

"Odile".

Cán bộ dò trong cuốn sổ rồi trả lời: "Không có".

Anh ta thấy chị Odile nhăn mặt muốn khóc bèn đẩy cho chị tờ giấy và cây viết:

"Chị viết tên chị vào đây. Viết cho rõ tôi xem nào!"

Chị viết bằng chữ hoa loại chữ in. Cán bộ nghiêng đầu đọc rồi la lên:

"O đi le mà chị cứ nói chị tên Ô gì gì nên tìm không ra!"

Rồi hấn đưa cuốn sổ cho chị xem, ngón tay chỉ chỉ:

"Đây này: O ĐI LE đây này ! Cả ngày nay tôi gọi rát cả họng mà có thấy ai đâu?"

Hấn tìm trong chồng hồ sơ lấy ra một cái trao cho chị Odile, mỉm cười:

"Nhớ nhé: O ĐI LE chứ không phải Ô gì gì đâu !"

Chị Odile ôm hồ sơ đi ra, bực mình đến độ quên nói tiếng Cám ơn !

Chuyện chú chệt bán nước đá:

Vào mấy ngày cuối tháng tư 1975 thiên hạ rần rần chạy di tản. Sân bay, bến tàu... đầy người. Trục thẳng bốc người từ nóc nhà các dinh thự ngoại quốc, tiếng máy rền trời Sài Gòn nghe như loạn !

Trước cổng Phi Long (thuộc sân bay Tân Sơn Nhất) có một khu đất trống và vài cây to che nắng cho xe nước đá của một chú chệt đứng tuổi. Một nhóm người được mấy chiếc xe hơi đỗ xuống đó. Họ có vẻ là người đi di tản vì thấy "tay xách nách mang" và nhiều người hay nhìn đồng hồ tay rồi nhìn lên trời. Một số đồng vây quanh xe chú chệt, uống nước đá nhưng ít nói chuyện với nhau hay có nói thì chỉ nói nhỏ nhỏ làm như sợ bị lộ !

Bỗng có tiếng trực thăng phạch phạch trên trời rồi một chiếc trực thăng đáp xuống vội vã làm bốc bụi mù chung quanh. Không gọi nhau nhưng mọi người đồng loạt chạy về phía trực thăng đỡ nhau leo lên. Bên trong đã có nhiều người lố nhố. Một anh lính Mỹ đứng ở cạnh cửa nghiêng người xuống phụ.

Chú chệt chạy theo đòi tiền nước uống, đưa hai tay lên la lớn:

"Ê! Trả tiền nước chứ ! Mẹ ! Bộ muốn tao đi thừa hả?"

Anh lính Mỹ lại nghiêng người xuống nắm tay chú chệt kéo lên đẩy vào trong, trong lúc trực thăng bốc lên vội vã ! Chú chệt nhìn xuống đất la bài hãi:

"Chết cha tao rồi !"

Ông ta định nhào xuống thì anh lính Mỹ tưởng ông mất thăng bằng bèn xô ông vào trong rồi đóng cửa lại. Chú chệt vừa rống lên khóc vừa quì xuống ôm chân anh lính Mỹ:

"Tao không có đi ! Không có đi ! Thả tao xuống !"

Anh Mỹ nhìn xuống chú chệt, nói to bằng tiếng Mỹ dĩ nhiên:

"Mừng quá phải không? Được bốc đi di tản như vậy mừng là phải ! Chúc anh nhiều may mắn ! OK?"

Chuyện nhỏ này chấm dứt bằng tiếng máy bay trực thăng, nghe sao vô tư kỳ lạ !

Chuyện bộ đội đi xích-lô:

Trong thời "đổi đời" năm 1975 người ta thấy thầy giáo tháo giày đi làm thợ hồ, anh thợ bạc ra ngồi góc đường bán chuối chiên, chị y tá bỏ ống chích ra ngồi ở đầu ngõ bán thuốc hút và rất nhiều người đi đạp xích lô, trong đó có khá đồng lính cộng hòa.

Một hôm, một anh bộ đội hỏi anh xích lô:

"Này ! Từ đây về chợ Tân Định lấy bao nhiêu?"

Anh xích lô cười khinh khỉnh, chỉ vào chỗ ngồi bình thường:

"Ngồi đây là năm ngàn".

Rồi chỉ vào chỗ để chân phía dưới: "Còn ngồi đây là ba ngàn!"

Anh bộ đội bước lên ngồi chồm hổm chỗ để chân, nói:

"Ta đi thôi!"

Anh xích lô, thay vì đạp về hướng Tân Định, lại đạp đi loanh quanh giống như đi "diễn hành" cho thiên hạ xem ! Mà thiệt ! Người ta chỉ chỏ rồi đấm nhau cười như đang xem trò hề ! Anh bộ đội tỉnh bơ! Đúng là "đổi đời" !

Tiểu Tử

-trích "Tiểu Tử toàn tập"